

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСВІД ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ АЗАРТНИХ ІГОР

Капітаненко Н.П.

старший викладач Запорізького інституту економіки та інформаційних технологій

Анотація

Досліджено необхідність вивчення та систематизації законодавства країн Європи у сфері грального бізнесу для створення та прийняття виваженого закону України щодо правового регулювання діяльності з організації та проведення азартних ігор.

Ключові слова

Діяльність з організації та проведення азартних ігор, правове регулювання, європейське законодавство.

Аннотация

Исследованы необходимость изучения и систематизации законодательства стран Европы в сфере игорного бизнеса для создания и принятия взвешенного закона Украины о правовом регулировании деятельности по организации и проведению азартных игр.

Ключевые слова

Деятельность по организации и проведению азартных игр, правовое регулирование, европейское законодательство.

Annotation

Investigate the need to examine and systematize the legislation of European countries in the field of gambling for the creation and adoption of balanced law of Ukraine on legal regulation of the organization and conduct of gambling.

Key words

Activities of the organization and conduct of gambling, regulation, European law.

I. Вступ

Азартні ігри як елемент індустрії розваг стали невід'ємною складовою розвитку цивілізації. На сьогодні гральний бізнес у світі є досить розвинутим і прибутковим. За результатами досліджень аудиторської фірми Pricewaterhouse Coopers, доходи світової індустрії ігор до кінця 2010 р. можуть сягнути 114 млрд дол. США зі щорічним зростанням обігу понад 7%. Розвиток планується здійснювати за рахунок розширення існуючих суб'єктів підприємництва у всіх регіонах [6].

Діяльність з організації та проведення азартних ігор в Україні є досить новою і зумовлена демократичними перетвореннями в політичній та економічній сферах суспільства початку 90-х рр. XX ст. Сьогодні вітчизняний гральний бізнес розвивається інтенсивно і практично виокремився в окрему

галузь надання послуг. Так, за офіційними даними Департаменту моніторингу адміністрування платежів Міністерства фінансів України, станом на 1 березня 2008 р. доходи від азартних ігор у державний бюджет України в 2007 р. становили 700 млн грн, або 1% від усіх надходжень [14].

Однак відсутність чітких механізмів нормативно-правового регулювання та державного контролю в окремих видах підприємницької діяльності, а саме в азартному ринку, призводить до появи таких суспільно небезпечних явищ, як злочинність та деформація громадської моралі. Саме тому діяльність з організації та проведення азартних ігор в Україні потребує подальшого правового впорядкування. Законодавство має сприяти цивілізованому розвитку азартних ігор в країні з урахуванням європейського досвіду. До речі, згідно із Законом України "Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу" від 18.03.2004 р., правова система України має бути приведена у відповідність із критеріями правової системи Євросоюзу, що є необхідною умовою європейської інтеграції [9].

Вищесказане зумовлює необхідність вивчення та систематизації законодавства країн Європи у сфері грального бізнесу для створення та прийняття виваженого вітчизняного закону щодо правового регулювання діяльності з організації та проведення азартних ігор. Отже, для України зазначене питання є новим, що й створює передумови для наукового пошуку.

Об'єктом дослідження є суспільні відносини з діяльності щодо організації та проведення азартних ігор в європейських країнах.

Предмет дослідження становить європейське законодавство щодо діяльності з організації та проведення азартних ігор та практика його застосування.

Проблеми правового регулювання азартного ринку досліджували І.В. Жилінкова, В.М. Дорогих, Н.І. Майданик, Д.О. Гетманцев, С.Л. Панов, М.І. Брагінський, С.М. Шеленков, В.М. Берекет, Є.В. Ковтун, Р.О. Севостьянов.

II. Постановка завдання

Мета статті полягає у розкритті досвіду правового регулювання азартних ігор країн Європи, починаючи з кінця XX ст. до сучасного етапу розвитку. Досвід регулювання

лотерейного ринку не розглядався.

III. Результати

Звертаючись до історії цього питання в Україні, слід зазначити, що правове регулювання діяльності з організації та проведення азартних ігор тут здійснюється нормативними актами в галузі адміністративного та фінансового права з метою ліцензування та оподаткування суб'єктів підприємництва. Спеціальний закон із зазначеного питання відсутній, а законодавство до недавнього часу мало досить ліберальний характер. Останні декілька років Верховна Рада України постійно здійснювала роботу з метою створення системи регулювання такого специфічного виду підприємницької діяльності, але дискусії стосовно реформування моделі азартного ринку стримували прийняття загальної концепції.

Водночас останніми роками кількість гральних закладів в Україні стрімко зростала. За даними експертів, станом на 1 січня 2009 р. відкрито 2,5–3 тис. гральних закладів і ще в 26 тис. залів встановлено 260–280 тис. гральних автоматів [3]. Масштабне поширення, насамперед, залів гральних автоматів, створило соціальну загрозу для суспільства. За таких умов прийняття закону щодо регулювання діяльності з надання послуг у сфері грального бізнесу було нагальним. Парламент України 26.12.2008 р. в першому читанні прийняв Закон “Про державне регулювання діяльності у сфері грального бізнесу”, який базується на принципі повної легалізації грального бізнесу шляхом посилення державною контролю за діяльністю гральних закладів та встановлення чітких ліцензійних умов діяльності [15]. У подальшому, з причини важливості вирішення проблеми, Верховна Рада України 15.05.2009 р. прийняла Закон “Про заборону грального бізнесу в Україні”, який базується на моделі часткової легалізації грального бізнесу шляхом територіального зонування [10]. Кабінет Міністрів України протягом трьох місяців з дня набуття чинності Законом має розробити і внести на розгляд парламенту законопроект про діяльність з організації та проведення азартних ігор у спеціально відведених для цього гральних зонах.

Таким чином, сьогодні наша держава перебуває на шляху створення базового закону для регулювання діяльності з надання послуг у сфері грального бізнесу.

Ознайомившись з історією азартних ігор, слід визнати, що вони ведуть свій відлік з часів стародавніх Китаю, Індії, Єгипту, Месопотамії. В Європі ігри були легалізовані в часи Священної Римської імперії. Однак історія розвитку європейського законодавства про азартні ігри – це шлях дозволів та заборон, викоринення та відродження ігор як

явища. Такі факти були наявними в історії Франції, Іспанії, Росії, але негативний досвід заборони азартних ігор призвів ці країни до їх поновлення зі встановленням жорсткого державного контролю за проведенням ігор.

Фахівці, маючи різні погляди, виділяють декілька моделей регулювання азартного ринку. Поділ умовний, залежно від критеріїв класифікації. Зупинимось на моделі регулювання діяльності з організації та проведення азартних ігор на підставі ставлення до них суспільства [2]:

- заборона азартних ігор;
- часткова легалізація грального бізнесу;
- повна легалізація азартних ігор з виваженим правовим регулюванням та державним контролем.

На сьогодні заборона азартних ігор існує лише в Ірландії та грецькій частині Кіпру, хоча лотерейний ринок у них функціонує. Аналіз європейського досвіду правового регулювання грального бізнесу в країнах з частковою та повною легалізацією дає можливість виявити, по-перше, базові питання, які мають бути врегульовані законодавством, по-друге, шляхи вирішення проблеми для створення сучасної цивілізованої системи регулювання діяльності з організації та проведення азартних ігор.

Розглянемо загальні закономірності, які, на наш погляд, мають бути регламентовані законом про азартні ігри в Україні.

Важливим є вибір моделі розвитку грального бізнесу. Деякі країни Європи проводять ліберальну політику з боку держави на основі повної легалізації азартних ігор шляхом посиленого державного контролю за діяльністю гральних закладів (Естонія, Великобританія). Більшість країн Європи застосовують певні обмеження для діяльності з організації та проведення азартних ігор, наприклад, зонування, тобто виділення певних територій у країні, у яких дозволено проводити зазначений вид діяльності. Цікавим і значущим є вибір критерію зонування. У Португалії відповідно до Закону від 02.12.1989 р. № 422/89, виділено 10 гральних зон – територій муніципалітетів, які одночасно є туристичними центрами країни. Як виняток, дозволяються ігри на борту судів або літаків, зареєстрованих у Португалії, але лише за межами країни [1, с. 145]. У Франції, згідно із законом щодо азартних ігор № 2004–204 в редакції від 09.03.2004 р., гральні заклади можна відкривати лише у містах з населенням більше ніж 500 тис. жителів і на відстані не менше ніж 100 км від Парижа, враховується також фактор розташування закладів азарту в депресивних районах з метою прискорення їх розвитку шляхом наповнення місцевих бюджетів завдяки відрахуванням від результатів діяльності [13, с. 106]. Російська Федерація від-

повідно до Закону “Про державне регулювання діяльності з організації та проведення азартних ігор” від 29.12.2006 р. застосувала територіально-географічний принцип, виділивши чотири зони (“Азов-сіті” на території Щербинівського району Краснодарського краю та Азовського району Ростовської області, “Янтарний берег” у Калінінградській області, “Примор’я” в районі мису Черепаха за 70 км від Владивостока та “Сибірська монета” в Алтайському краї). З 01.07.2009 р. гральні заклади Росії, окрім тоталізаторів та букмекерських контор, можуть функціонувати лише в зазначених територіях [16]. Отже, держава може застосувати різні моделі регулювання грального ринку.

Слід звернути увагу також на кількість операторів на азартному ринку та їх форму власності. Державна монополія на проведення азартних ігор існує в Бельгії, Австрії, Норвегії, Нідерландах. У Швеції азартні ігри проводяться декількома операторами. Державна компанія Svenska Spel має право проводити всі основні види азартних ігор. Фірма ATG, як державне підприємство, приймає ставки на перегони. На азартному ринку здійснюють діяльність також декілька приватних неприбуткових організацій, які, відповідно до законодавства, функціонують з метою фінансування соціальних потреб суспільства [5]. В Італії гральні заклади, які є власністю муніципалітетів міст, працюють на основі концесії. Безумовно, монополія держави дає можливість контролювати ринок послуг та не допускати його криміналізації. Але наразі виникла проблема відповідності національних норм грального бізнесу країн – членів Європейського союзу законодавству ЄС, яке гарантує свободу переміщення послуг. Європейська комісія звернулася до урядів Австрії, Данії, Франції, Фінляндії, Німеччини, Угорщини, Італії, Голландії та Швеції з питанням перегляду національного законодавства з погляду відповідності його євроінтеграційним процесам для лібералізації регулювання азартних ігор [7].

У разі надання гральних послуг приватними операторами вважається за необхідне передбачити для них організаційні та економічні вимоги. Зокрема, законодавство Болгарії забороняє бути організаторами азартних ігор особам, які мають судимість, були визнані банкрутами, притягувалися до юридичної відповідальності за порушення податкового або грального законодавства [1, с. 168]. Федеральний закон Росії передбачає можливість бути організатором азартних ігор лише юридичним особам, зареєстрованим на території федерації, крім тих, засновниками яких є Російська Федерація, суб’єкти Російської Федерації або органи місцевого самоврядування [16].

Відповідно, економічні вимоги стосують-

ся мінімального статутного капіталу суб’єктів господарювання залежно від виду грального бізнесу. У Литві встановлені досить суворі правила для організаторів грального ринку. Гральні заклади повинні мати лише одну з двох організаційно-правових форм – відкрите або закрите акціонерне товариство. Розмір статутного капіталу товариства залежить від виду гри: для бінго, тоталізатора, парі та гри на гральному автоматі категорії Б – не менше ніж 1 млн литів; для кінноспортивного тоталізатора – не менше ніж 0,5 млн литів; для азартних ігор у казино – 4 млн литів [13, с. 161].

Відтак, вітчизняний закон має містити вимоги до операторів грального ринку. До речі, більшість країн Європи давно вже реалізували модель державної монополії на проведення азартних ігор.

Ліцензування є важливим чинником державного регулювання діяльності з організації та проведення азартних ігор. У Португалії для отримання ліцензії необхідно виграти тендер, потім рішення про видачу ліцензії приймає уряд, а інформацію про кожну видану ліцензію публікують в офіційних друкованих засобах. У Франції ліцензію на здійснення діяльності у сфері грального бізнесу Міністерство внутрішніх справ зможе видати лише за наявності згоди місцевих органів влади та Верховної комісії з азартних ігор. Термін дії ліцензії не може перевищувати п’яти років, а в окремих випадках він може бути зменшений до одного року. Подібна процедура видачі ліцензії діє і в Швейцарії, де дозвіл надається урядом після узгодження з Міністерством юстиції. Отже, базовою умовою отримання дозволу ліцензіатом для надання гральних послуг в європейських країнах є, передусім, надання згоди органами місцевого самоврядування.

Вартість ліцензії та строк її дії відіграють також значну роль. Естонія, яка прийняла найбільш сучасний у Європейському Союзі закон про азартні ігри, збільшила вартість ліцензії зі 120 тис. євро до 1 млн євро. У Латвії вартість ліцензії становить 500 тис. євро. Крім того, ліцензування може бути прибутковим для держави, так, Італія в 2007 р. отримала 5 млрд євро за видачу ліцензій (6% ВВП країни) [11].

У результаті, збільшення вартості ліцензії приводить до укрупнення грального бізнесу і спрощує за ним контроль, що є загальносвітовою тенденцією.

Законодавство європейських країн передбачає перелік дозволених азартних ігор. Кожна країна в цьому питанні має свої уподобання, зумовлені історичними, політичними, економічними та національними особливостями. Також законодавство регулює й обмеження щодо азартних ігор.

Актуальним є питання поширення досить нового сегмента грального ринку – азартних

ігор у мережі Інтернет. Аксиоматичним є той факт, що, з'явившись як суто технічний засіб передачі інформації, Інтернет перетворився на важливе соціальне явище. Безумовно, Інтернет-відносини мають бути законодавчо врегульовані [8].

Останнім часом азартні ігри в Інтернеті (Інтернет-казино, онлайн-казино) набули широкої популярності, однак ставлення до них в різних країнах неоднозначне. Парламент Голландії зняв заборону з роботи сайтів онлайн-казино на території країни, синхронно ввівши їх оподаткування. Німеччина, у якій регулювання грального ринку відбувається не на федеральному рівні, а на рівні земель, з січня 2008 р. заборонила азартні ігри в мережі Інтернет, рекламу таких послуг по телебаченню і в мережі. У зв'язку з таким станом речей Європейський Союз рекомендував урядам країн-учасниць ставитися позитивно до онлайн-казино, забезпечуючи лібералізацію ринку [12].

Отже, доцільно буде в законі визначити риси азартної гри як явища і ретельно розглянути перелік дозволених ігор.

Контролю мають підлягати гральні заклади. Мова йде про розташування закладу в разі знаходження його в населеному пункті, вимоги до засновників та персоналу, площі закладу, кількості та якості обладнання.

Показовим є приклад Великобританії.

Початок ХХІ ст. характеризується для країни лібералізацією грального законодавства. У 2005 р. в Великобританії було прийнято Закон про азартні ігри (The Gambling Act 2005), який набрав чинності з вересня 2007 р. Нормативний акт є результатом багаторічної копіткої праці висококваліфікованих спеціалістів, він містить 18 глав і більше ніж 350 статей з урахуванням економічних, соціальних, історичних, політичних факторів, детально регулює існуючі засоби реалізації азарту (тоталізатор, казино, гральні автомати), функції державних контрольних органів, засоби боротьби із залежністю від гри.

Закон передбачає, що в одному регіоні може бути лише одне регіональне, вісім "великих" і вісім "маленьких" казино. Нормативні вимоги до "великого" казино такі: загальна площа не менше ніж 1500 м², мінімум один гральний стіл, гральних автоматів максимум 150, гральні автомати мають бути категорії В1-Д.

Обов'язковою умовою є співвідношення кількості гральних столів до кількості гральних автоматів 1:5.

Передбачена Законом і класифікація гральних автоматів на категорії А, В, С, D (див. табл.). Регламентовані розміри ставок і виплат для класифікації автоматів [13, с. 124] наведено в таблиці.

Таблиця

Класифікація гральних автоматів

Категорія	Максимальна ставка (фунт)	Максимальний виграш (фунт)
А	безлімітний	безлімітний
В1	2	4000
В2	100	500
В3	1	500
В4	1	250
С	0,5	25
Д	0,1 або 0,3 якщо приз не грошовий	5 або негрошовий приз на 8

До речі, для забезпечення гральних закладів професійними працівниками в Англії була відкрита Академія грального бізнесу, у якій можуть здобути освіту майбутні круп'є, менеджери казино і техніки.

Законодавство європейських країн регламентує також тривалість робочого часу та графік роботи гральних закладів, у тому числі дні, коли всі заклади повинні бути закриті (державні та релігійні свята).

Не слід забувати, що регулювання потребує й мінімальний відсоток виплати виграшів від суми прийнятих ставок, який у європейських країнах становить 80–90% [4].

Таким чином, працюючи над законом про регулювання діяльності з організації та проведення азартних ігор, необхідно буде враховувати європейські стандарти щодо гральних закладів.

Поряд з вимогами до організаторів азартних ігор законодавство містить вимоги і до відвідувачів гральних закладів. Передусім,

нормативно врегульований вік, якого повинні досягти гравці – це, в основному або 18 років (Данія, Великобританія), або 21 рік (Бельгія, Іспанія). Останнім часом наявна тенденція до зміни вікового цензу відвідувачів: Франція, Естонія знизили вік до 18 років; Латвія збільшила до 21 року. Португалія та Мальта передбачають різні вікові вимоги для своїх громадян (21 рік та 25 років відповідно) та для іноземців (18 років).

Крім того, в європейських країнах законодавство педантично регулює й інші тонкощі діяльності. Обов'язковою є процедура ідентифікації відвідувача шляхом надання відповідних документів, які посвідчують особу. У Литві брати участь в азартних іграх мають право особи, які досягли 18 років, а для казино – 21 року. Всі гравці, які виплатили або виграли суму, більшу за 3500 литів, обов'язково повинні зареєструватися, а організатори зобов'язані сповістити територіальну податкову інспекцію про їх

виграші або програші [13, с. 166]. Існують також заборони для відвідувачів залежно від роду діяльності, посади, стану тверезості, поведінки в гральному закладі, наявності судимості в разі банкрутства, хворобливої залежності від гри (ігроманія).

У 1980 р. Американська психіатрична асоціація кваліфікувала ігроманію (лудоманію) як самостійне захворювання, яке значиться в Міжнародній класифікації хвороб під міжнародним кодом F63.0 [12]. За даними Всесвітньої організації охорони здоров'я, залежністю від гри страждають 150 тис. осіб у Німеччині, 40 тис. осіб – у Данії (1% населення), найвищий у світі показник залежних від гри в Австралії – 1,5% населення країни [11].

Отже, закон має досить детально врегулювати статус відвідувача грального закладу.

Кожна європейська країна визначає орган влади, який від імені держави здійснює контроль за суб'єктами грального ринку. Законодавство передбачає повноваження контрольних органів, зобов'язаних забезпечити від імені держави створення умов для здійснення діяльності з організації та проведення азартних ігор, а в разі порушення чинних норм застосувати відповідні заходи.

У Франції загальний контроль здійснює Міністерство внутрішніх справ, а безпосередньо цим займається один із підрозділів Служби загальної розвідки МВС. У Швейцарії контролює Федеральна Рада з азартних ігор при Міністерстві юстиції.

Відтак, виникає необхідність створення спеціального державного органу, який би ефективно контролював та координував роботу грального ринку на території країни, розробляв стратегію його розвитку.

Досвід європейських країн свідчить, що, зіткнувшись з дилемою подальшого збільшення податкових доходів від азартних ігор та можливими негативними соціальними наслідками від їх подальшого розширення, вони пішли шляхом досить жорсткого державного регулювання зазначеного виду діяльності з високим рівнем оподаткування.

В Європі існують декілька систем оподаткування організаторів азартного ринку: 1) податок на валовий дохід закладу; 2) податок на кожну одиницю обладнання; 3) змішана система. У більшості європейських держав застосовується перша система.

Найвищим є рівень оподаткування в Німеччині, де середня податкова ставка становить 80% від валового доходу грального закладу. Сплачені податки розподіляються таким чином: 55% – бюджети земель, 5% – федеральний бюджет, 20% – місцевий бюджет. У Литві встановлений податок 15% на чисту виручку для бінго або тоталізатора, а також на обладнання казино і салонів авто-

матів. Податок на обладнання становить: на гральний автомат категорії "А" (з необмеженим вирашем) – 1800 литів за квартал, на автомат категорії "Б" (з вирашем не більше ніж 200 литів) – 600 литів за квартал, на стіл для гри в карти або в кості – 12 000 литів за квартал. Податок на прибуток становить 15%. Збір на соціальне страхування найменших працівників – 31%. Обладнання маркується податковими марками [13, с. 164].

У результаті, регламентуючи питання оподаткування діяльності з організації та проведення азартних ігор, європейські держави визнали пріоритетність соціальних інтересів перед бюджетними, що виявилось як у недопущенні безконтрольного зростання грального бізнесу, так і в цільовому використанні на соціальні потреби отриманих доходів.

IV. Висновки

Таким чином, сьогоденний етап розвитку азартних ігор в Європі базується на всебічному, виваженому та економічно обґрунтованому законодавстві. Європейські країни шляхом спроб та помилок, застосовуючи всю палітру відносин – від повної заборони азартних ігор до досить ліберального ставлення до азарту, напрацювали набір засобів регулювання цієї галузі. Завдяки цьому ми маємо можливість виробити оптимальний механізм вирішення проблеми азартного ринку.

Безумовно, універсальна модель регулювання діяльності з організації та проведення азартних ігор відсутня, але європейський досвід задає алгоритм закону для інших країн. Потреба в розробці та прийнятті закону в Україні, який би враховував інтереси держави, організаторів ігор та гравців і був би інструментом захисту суспільних та національних інтересів, є нагальною. Закон повинен відігравати роль стрижневого законодавчого акта в системі правового регулювання діяльності з організації та проведення азартних ігор в Україні. У контексті сучасної динаміки розвитку ситуації в Україні європейський досвід регулювання цієї сфери є надзвичайно важливим і повчальним.

Література

1. Азартна гра в Україні та за кордоном. Нарис сучасної теорії правового регулювання ігор на гроші: монографія / Д.О. Гетманцев. – К.: СЕЕМ Принт, 2008. – 209 с.
2. Бураковський І. Гральний бізнес в Україні: потрібна ефективна система регулювання / І. Бураковський, Д. Науменко // Дзеркало тижня. – 2008. – № 36. – 27 вересня – 3 жовтня.
3. Выпал зеро // Корреспондент. – 2009. – № 18. – 22–28 мая.
4. Гетманцев Д. Щодо проблем правового регулювання діяльності з організації

- азартних ігор на гральних автоматах / Д. Гетманцев // Юридичний журнал. – 2006. – № 9.
5. Гетманцев Д. Запретный плод / Д. Гетманцев // Экономика и торговля. – 2007. – 7 марта [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.infousa.ru/economy>.
  6. Держава і гральний бізнес: хто – кого? // Голос України. – 2009. – № 68. – 15 квітня.
  7. Європа наполягає на лібералізації регулювання азартних ігор // Газета по-київськи. – 2008. – 26 мая [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://mycityua.com>.
  8. Жилінкова І. Правове регулювання Інтернет-відносин / І. Жилінкова // Право України. – 2003. – № 5. – С. 124–128.
  9. Закон України “Про загальнонаціональну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу” від 18.03.2004 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 29. – Ст. 367.
  10. Закон України “Про заборону грального бізнесу в Україні” від 15.05.2009 р. // Офіційний сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://portal.rada.gov.ua>.
  11. Игры из группы риска // Российская газета. – 2009. – 25 января.
  12. Интернет-казино [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://uk.wikipedia.org>.
  13. Ковалев С.М. Правовое регулирование игорного бизнеса в зарубежных странах / С.М. Ковалев, Е.В. Ковтун. – М. : Алель-2000, 2006. – 217 с.
  14. Конюшенко В. Гральний бізнес: стандарти європейські або російські / В. Конюшенко // Дзеркало тижня. – 2008. – № 19. – 24–30 травня.
  15. Проект Закону України “Про державне регулювання діяльності у сфері грального бізнесу” від 26.12.2008 р. // Офіційний сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://portal.rada.gov.ua>.
  16. Федеральный закон Российской Федерации “О государственном регулировании деятельности по организации и проведению азартных игр” от 29.12.2006 г. // Собрание законодательства Российской Федерации. – 2007. – № 1(часть 1). – Ст. 7.